

ХРИСТО ПОЩАКОВ
УСЛОВИЕ ЗА СЪВЪРШЕНА
ЛЮБОВ

chitanka.info

Да се превърнеш в псевдочовек не е лесно, но понякога се получава. Особено когато си била убита и захвърлена на градските сметища. Убита през нощта, когато си се опитвала да убиеш някого, а душата ти отчасти е напуснала тялото — нито приета, нито осъдена. Псевдочовекът дори не е вампир, вампирите си имат гробове и могат да изскачат от тях.

Впрочем, историята, която разказвам, се случи с госпожица Книфелтод. Тя се надигна между боклуците, озърна се и вече почти не си спомняше какво бе вършила в предишния си нормален живот, а то бе свързано с непрекъснато проституиране и няколко убийства на клиенти в зоната на моряшкия квартал. Не е трудно да изхвърлиш мъртвопиян човек в старата канализационна шахта и ако си по-силна, да поставиш чугунен капак над главата му, разбира се, ако преди това си му обрала парите.

Парите! Това беше единственото нещо, което госпожица Книфелтод безкрайно обичаше в предишния си живот и за което отчетливо си спомняше. Не се учудвайте, те бяха много. Валута от различни страни, спестовна книжка с голяма сума в „Дойче банк“ и всичко това надеждно укрито. Госпожица Книфелтод прегълтна гъстата лига, която непрекъснато се образува в устата на всеки псевдочовек и се запъти в правилната за нея посока.

След като излезе от района на градското сметище, повървя десетина минути и стигна до оградата на централното гробище, разположено в близост до мизерен квартал. Когато пред нея възникна грамадна тъмна сянка, тя изобщо не се уплаши. Един псевдочовек не се стряска лесно, дори от появата на демон. Тя не се стресна дори когато той се нахвърли върху нея и грубо я облада, напротив, изпита неподозирано досега удоволствие. Косматите му ноктести крака я възбудиха до полууда, разбра, че в новият й псевдоживот е настъпила приятна промяна.

После те се запознаха. Демонът се казваше Тадеус, призна й, че отдавна я следи, но едва сега е получил възможност за близък контакт с нея.

Изминаха няколко месеца, псевдоживотът на госпожица Книфелтод определено се различаваше от предишния. Тя купи къща в престижен квартал, белоснежната ѝ красива яхта грациозно се полюшваше край един от частните кейове на пристанището. Наистина,

съседите я отбягваха, но това малко я интересуваше, мислите ѝ бяха заети с Тадеус, който я посещаваше всяка вечер. Незабележимо се появяваше на терасата на втория етаж, промъкваше се през открохнатата врата на спалнята и нетърпеливо се вмъкваше в разкошното ѝ легло. Госпожица Книфелтод се чувстваше неимоверно псевдощастлива.

Но след година Тадеус започна да нервничи и страстта му започна да намалява, а тя разбра, че в отношенията им се е повила пукнатина. Дълбоко разтревожена, непрекъснато питаше любимия си за възможната причина, но той мълчеше. Една нощ призна, че нещо в нея го измъчва — никакъв човешки остатък, който му пречи да я обича истински демонично.

Госпожица Книфелтод дълго мисли върху неговите думи и постепенно стигна до извода: причината може да бъде само наличието на собственото ѝ сърце. Зарадвана от правилното предположение, тя предложи на любия си да го изстръгне, за да не пречи на отношенията им.

Тадеус се колебаеше да го направи, защото все пак бе запазил никаква демонична почтеност, но тя упорито го молеше. По време на една разходка с яхтата той най-после отстъпи. Изстръгна сърцето ѝ от гърдите ѝ го захвърли в морето. На повърхността му веднага изплуваха няколко мъртви риби. Възбуден от кръвта, която изтичаше от раната в тялото ѝ, той отново страстно я облада. Мъртвешки бледа, тя фантастично му харесваше.

Нищо повече не се иска за една съвършена демонична двойка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.